

A „CSIN NIÜ-HSZIU” TÉMAJÁRA

Pompás asszonya volt egy nemzetségfőnek,
 jó híre a Jung-ot s Liang-ot is bejárta.
 Apja-anyja házában vak gyűlölség lett az úr,
 ádáz ellenségnek se szeri-se száma.
 Pipogya és gyöngé fivérci voltak,
 nem tudtak helyette helyt állni, hiába.
 Sérelmét a hős lány beveste agyába,
 szívében a sebnek hüvelyknyi a szája.
 Ha odakint járt-kelt, közönyt tettetett csak,
 de otthon nem gondolt, csak a bosszújára.
 Sütött a nap, hogy a fővárosba indult,
 s újfent ellenei gonoszsága várta.
 Tündökletes kardját elrejtette eddig,
 de már azt kereste, hogy kibe is mártsa.
 A sok törzsről a fejet ő leválasztotta mind,
 kapuban tornyosult hullák garmadája.
 Elkeverte húsukat a földdel, hogy sár legyen,
 vérüket fröcskölte magas gerendákra.
 A felhőkig felcsapott vadsága lángoszlopa,
 clárvult és szerte bomlott ellenei pártja.
 Mindenki dicsérte, mily hős, igazságos,
 és így beszélt megindultan, mind aki csak látta:
 „Nem tchetett volna száz férfi se többet,
 mint amit e bátor lány tett egymagába.”
 A hős lány meg odaállt a bíróság elébe:

„Atyámat elérte a balsors csapása,
elleneit ezért kardom széjjelvágtam.
E büszke érzésnek halálom az ára.
Büntessetek bár meg az emberölésért,
de családom régi fényét senkise gyalázza!”
Ím az előljáró leoldja pecsétjét:
„Úgy elbúsít szava – tovább hallgatni is fájna!”
A bíró meg fejet hajt és befogja a fülét:
„Ne jussak bár a ranglétra magasabb fokára . . .”
Ily nagy hős és hősi tett nem támad minden napon,
túléli a híre s igazságossága.
Dicsőségén osztozott férjének családja is.
Ragyogását magasztalja
számos fia, unokája.
Most szereztem ezt a nótát,
s ahogy hírét szétkiáltja,
szomorún és tisztán lendül hangom az ég magasába.

Eörsi István fordítása